

شهرام نظری درباره کنسرتی که می‌خواهد دهم اردیبهشت ماه برای سیل‌زدگان برگزار کند، گفت: من همراه با دانشگاه صنعتی شریف پیشقدم شدم با همکاری کانون موسیقی این دانشگاه کنسرتی را به نفع مردم سیل‌زده لرستان، خوزستان و گلستان برگزار کنم. دوست داشتم این کار در دانشگاه انجام شود چون دانشگاه ورز و اعتباری دارد و می‌تواند بیشتر مورد اعتماد مردم واقع شود. او ادامه می‌دهد: سال‌ها پیش پس از زلزله بم همراه

با لوریس چکناوریان در روبال آلبرت هال لندن به نفع زلزله‌زدگان کنسرتی را برگزار کردیم، همچنین در همین راستا در تهران و بم با گروه مولوی روی صحنه رفتیم. یادم هست هنرمندان موسیقی آن منطقه می‌گفتند اکثر آسازهایشان شکسته شده و از بین رفته است. من هم با هزینه شخصی و کمک دوستان سازنده ساز که تخفیف قائل شدند حدود ۱۵ ساز تهیه و به هنرمندان آن منطقه هدیه کردم. این هنرمند

«رحمان ۱۴۰۰» چگونه ارشاد را دور زد؟

در خدمت و خیانت «نظارت»

هم ماجرای رده‌بندی سنی فیلم‌های سینمایی است. رده‌بندی‌ای که ماهیتی مشورتی برای بهره‌گیری مطمئن تر مخاطبان از محتوای متنوع عرضه‌شده در بازار را دارد اما مخاطبان کمترین همدلی و اعتماد را نسبت به آن دارند. این همان نقطه‌ای است که می‌توان از خدمت و خیانت توماس سیستم «نظارت» در سینمای ایران سخن گفت؛ سیستمی که کارکردهای معکوسش گاه به طنز تنه می‌زند و گاه زمینه‌ساز خلق تراژدی‌های واقعی می‌شود!

در این شرایط طبیعی است که «رحمان ۱۴۰۰» هم حالا با مهر «توقیف» در پرونده اکران یک ماهه خود، تبدیل به یکی از آثار کنجکاوای برانگیز سینمای ایران برای گروه عمده‌ای از مخاطبان شود؛ اگر لای و پیگیری عوامل نتیجه دهد و فیلم به چرخه اکران بازگردد حتماً موج دوم استقبال و فروش کلان فیلم رقم خواهد خورد و اگر فیلم دیگر رنگ پرده نقره‌ای به خود نبیند هم شانس بالایی برای عرضه (اعم از رسمی و یا زیرزمینی) در شبکه نمایش خانگی را دارد.

با این وصف می‌توان این سوال جدی را عنوان کرد که عملکرد سازمان سینمایی و به طور

خاص بازوهای نظارتی آن در این مورد آیا مانع از گسترش منکری در سینمای ایران شده است؟ انحرافی را اصلاح کرده است و آیا کمکی به نهادینه شدن یک معروف کرد خواهد کرد؟ این ماجرا باید فراتر از سبب‌شناسی یک فیلم مورد آسیب شناسی و تحلیل قرار داد.

این مورد آیا مانع از گسترش منکری در سینمای ایران شده است؟ انحرافی را اصلاح کرده است و آیا کمکی به نهادینه شدن یک معروف کرد خواهد کرد؟ این ماجرا باید فراتر از سبب‌شناسی یک فیلم مورد آسیب شناسی و تحلیل قرار داد.

با این وصف می‌توان این سوال جدی را عنوان کرد که عملکرد سازمان سینمایی و به طور خاص بازوهای نظارتی آن در این مورد آیا مانع از گسترش منکری در سینمای ایران شده است؟ انحرافی را اصلاح کرده است و آیا کمکی به نهادینه شدن یک معروف کرد خواهد کرد؟ این ماجرا باید فراتر از سبب‌شناسی یک فیلم مورد آسیب شناسی و تحلیل قرار داد.

با این وصف می‌توان این سوال جدی را عنوان کرد که عملکرد سازمان سینمایی و به طور خاص بازوهای نظارتی آن در این مورد آیا مانع از گسترش منکری در سینمای ایران شده است؟ انحرافی را اصلاح کرده است و آیا کمکی به نهادینه شدن یک معروف کرد خواهد کرد؟ این ماجرا باید فراتر از سبب‌شناسی یک فیلم مورد آسیب شناسی و تحلیل قرار داد.

با این وصف می‌توان این سوال جدی را عنوان کرد که عملکرد سازمان سینمایی و به طور خاص بازوهای نظارتی آن در این مورد آیا مانع از گسترش منکری در سینمای ایران شده است؟ انحرافی را اصلاح کرده است و آیا کمکی به نهادینه شدن یک معروف کرد خواهد کرد؟ این ماجرا باید فراتر از سبب‌شناسی یک فیلم مورد آسیب شناسی و تحلیل قرار داد.

با این وصف می‌توان این سوال جدی را عنوان کرد که عملکرد سازمان سینمایی و به طور خاص بازوهای نظارتی آن در این مورد آیا مانع از گسترش منکری در سینمای ایران شده است؟ انحرافی را اصلاح کرده است و آیا کمکی به نهادینه شدن یک معروف کرد خواهد کرد؟ این ماجرا باید فراتر از سبب‌شناسی یک فیلم مورد آسیب شناسی و تحلیل قرار داد.

با این وصف می‌توان این سوال جدی را عنوان کرد که عملکرد سازمان سینمایی و به طور خاص بازوهای نظارتی آن در این مورد آیا مانع از گسترش منکری در سینمای ایران شده است؟ انحرافی را اصلاح کرده است و آیا کمکی به نهادینه شدن یک معروف کرد خواهد کرد؟ این ماجرا باید فراتر از سبب‌شناسی یک فیلم مورد آسیب شناسی و تحلیل قرار داد.

با این وصف می‌توان این سوال جدی را عنوان کرد که عملکرد سازمان سینمایی و به طور خاص بازوهای نظارتی آن در این مورد آیا مانع از گسترش منکری در سینمای ایران شده است؟ انحرافی را اصلاح کرده است و آیا کمکی به نهادینه شدن یک معروف کرد خواهد کرد؟ این ماجرا باید فراتر از سبب‌شناسی یک فیلم مورد آسیب شناسی و تحلیل قرار داد.

با این وصف می‌توان این سوال جدی را عنوان کرد که عملکرد سازمان سینمایی و به طور خاص بازوهای نظارتی آن در این مورد آیا مانع از گسترش منکری در سینمای ایران شده است؟ انحرافی را اصلاح کرده است و آیا کمکی به نهادینه شدن یک معروف کرد خواهد کرد؟ این ماجرا باید فراتر از سبب‌شناسی یک فیلم مورد آسیب شناسی و تحلیل قرار داد.

با این وصف می‌توان این سوال جدی را عنوان کرد که عملکرد سازمان سینمایی و به طور خاص بازوهای نظارتی آن در این مورد آیا مانع از گسترش منکری در سینمای ایران شده است؟ انحرافی را اصلاح کرده است و آیا کمکی به نهادینه شدن یک معروف کرد خواهد کرد؟ این ماجرا باید فراتر از سبب‌شناسی یک فیلم مورد آسیب شناسی و تحلیل قرار داد.

که در تمام این مدت اصلاحات اعلام شده از سوی شورای صدور پروانه نمایش بدون اطلاع ناظران در فیلم اعمال نشده و به تعبیری صاحبان فیلم ناظران ارشاد را دور زده‌اند؟! به فرض امکان وقوع چنین تخلف آشکاری، زمان مفیدی که می‌توان متصور بود تا دستگاه عریض و طویل ارشاد از وقوع آن مطلع شود، چقدر باید در نظر گرفته شود؟! و مهم‌تر از همه آیا باید برای یافتن پاسخ این سوالات نام تهیه‌کننده و پخش‌کننده فیلم را هم به‌عنوان یکی از متغیرهای تأثیرگذار مدنظر قرار داد؟

نکنه جالب‌تر اما این است که هم علی سرتیبی و هم منوچهر هادی اصل وقوع این تخلف را تکذیب کرده و صراحتاً در ساعات پایانی شب گذشته اعلام کردند که نسخه نمایش داده شده در تمامی سینماها همان نسخه اصلاح و تأیید شده از سوی سازمان سینمایی بوده است؛ این آیا به معنای یک مخفی‌کاری دیگر است یا باید بدبینانه حکم

به صدور یک «دروغ مصلحتی» از سوی مدیران جهت حفاظت از خود در برابر ترکش انتقادات بدهیم؟! «وقتی از نظارت» صحبت می‌کنیم...

«این هم یکی از ایده‌های کمین تبلیغاتی نیست است!» تعجب نکنید، کم نبودند آشنایان به تعاملات حاکم بر سینمای ایران که در ساعات ابتدایی انتشار اظهارات فرجی درباره غیرمجاز بودن نسخه اکران شده از فیلم «رحمان ۱۴۰۰» در رسانه‌ها، این صحبت‌ها را در راستای تبلیغ هرچه بیشتر فیلم تحلیل کردند! فارغ از بدبینی و اغراق مستتر در چنین تحلیل‌هایی اما نمی‌توان این واقعیت را نادیده گرفت که اگر ملاک را فروش گیشه و یا تعداد دفعات دیده شدن یک فیلم قرار دهیم، صدور حکم توقیف، برخلاف ظاهر بازراند، تأثیر ضریب‌دهنده بر توفیقات یک فیلم دارد!

راه دور لازم نیست برویم، فیلم «متری شیش و نیم» که در ایام جشنواره فجر با دست‌اندا‌های نظارتی و اعمال برخی اصلاحات مواجه شده بود، بریده‌ای از سانس‌های حذف شده را در فضای مجازی منتشر کرد تا نهایت بهره‌گیری تبلیغاتی را از آن داشته باشد. بسیاری دیگر از فیلم‌هایی هم که در همه سال‌های گذشته مهر توقیف بر پیشانی داشتند، به محض ورود به چرخه نمایش چندین برابر بیش از ظرفیت واقعی و باقیه خود، مورد استقبال مخاطبان قرار گرفتند.

اینها واقعیت‌هایی است که بیش از هر چیز خبر از سیستم معیوب نظارتی در سینمای ایران دارد. سازوکاری که قرار بوده جایگاه مشورتی برای مخاطبان سینمای ایران داشته باشد و همچون یک راهنما، خروجی‌اش مورداستفاده قرار بگیرد، حالا عملکردی عکس پیدا کرده و اعلام‌نظرهایش بیشتر موجب کنجکاوای برانگیز می‌شود و ممانعت‌هایش حکم تبلیغ را پیدا کرده است!

سیستم نظارت و ارزشیابی در سینمای ایران (و مهم‌تر از آن کلیه هنرهای نمایشی) در یک فرآیند فرسایشی، کارکردهای حیاتی خود را از دست داده است سیستم نظارت و ارزشیابی در سینمای ایران (و مهم‌تر از آن کلیه هنرهای نمایشی) در یک فرآیند فرسایشی، کارکردهای حیاتی خود را از دست داده است. نمونه بارزش

خاص فراتر رفته و بخشی از بدنه و چارچوب اصلی فیلم‌نامه و داستان را به خود اختصاص داده است و از این منظر بیش از نمونه‌های مشابه، غیرمنتظره جلوه می‌کند. در مجموع فیلم تازه منوچهر هادی را نمی‌توان و نباید مستقل از جریان پر قدرتی که این روزها سپاهش بر سر تولید و اکران سینمای ایران سنگینی می‌کند تحلیل و نقد کرد؛ ما با محصول و به تعبیری معلول یک فرآیند مواجهم که حذف صرف آن الزاماً نمی‌تواند معنای حل مسئله را داشته باشد.

چه کسی قانون را دور زد؟

فیلم «رحمان ۱۴۰۰» اما مهم‌تر از کارگردان، نام چهره کلیدی دیگری را هم بر پای خود دارد. علی سرتیبی تهیه‌کننده باسابقه و چهره شاخص عرصه پخش و اکران، تهیه‌کنندگی این فیلم سینمایی را برعهده داشته و از همین منظر هم حضور نسبتاً تضمین‌شده‌اش در ترکیب فیلم‌های نوروزی از چند هفته مانده به اعلام

ترکیب نهایی، مورد انتقادهایی قرار گرفت. یک فیلم علاوه بر ترکیب بازیگران و فروش و سوز و ملتهب، پشتوانه‌ای قوی در عرصه پخش داشته باشد، دیگر به‌سختی می‌تواند «فروشد» و برای همین از همان روزهای آغاز اکران نوروزی، «رحمان ۱۴۰۰» در کنار «متری شیش و نیم» (ساخته سعید روستایی که البته امتیاز حضور در جشنواره و شکار سیمرغ بهترین فیلم از نگاه مردم را در قیاس با فیلم منوچهر هادی داشت) از رقبای پیش افتادند و رکوردشکنی‌های مختلف را آغاز کردند.

همزمان با صعود تصاعدی فروش «رحمان ۱۴۰۰» در گیشه، این فیلم (که پیشتر در جشنواره حاضر نبود و طبیعتاً دیده نشده بود تا موردتقدار قرار بگیرد)، از سوی منتقدان و اصحاب رسانه هم دیده شد و همین نقطه آغاز کلید خوردن انتقادات نسبت به محتوا و ساختار فیلم شد. خط داستانی نامأنوس و مهم‌تر از آن شوخی‌های کلامی و حرکتی فیلم آندر برای گروهی غیرمنتظره بود که خیلی زود این سوال در ذهن بخش‌های مخاطبان شکل گرفت که چگونه این فیلم پروانه نمایش دریافت کرده است؟

این سوال آرام‌آرام به ویرترین رسانه‌های رسمی هم راه پیدا کرد و شاید به همین دلیل مدیران سینمایی که خود پروانه نمایش فیلم را صادر کرده بودند، کنجکاو شدند تا

نسخه به نمایش درآمده در سینماها را با نسخه اصلاح‌شده از نگاه خود قیاس کنند! بدون تردید و فارغ از هر توضیحی صحبت‌های محمدرضا فرجی به‌عنوان مدیرکل سینمای حرفه‌ای سازمان سینمایی درباره فاقد مجوز بودن نسخه اکران شده فیلم «رحمان ۱۴۰۰» آن هم پس از عبور مجموع فروش فیلم از مرز ۲۲ میلیارد تومان، یکی از عجیب‌ترین اظهارنظرهای مدیران سینمایی در سال‌های اخیر بوده است.

چگونه ممکن است فیلمی که به‌صورت متوسط هر روز نزدیک به ۸۰۰ نوبت در سینماهای محمدرضا فرجی به‌عنوان مدیرکل سینمای حرفه‌ای سازمان سینمایی «رحمان ۱۴۰۰» آن هم پس از عبور مجموع فروش فیلم از مرز ۲۲ میلیارد تومان، یکی از عجیب‌ترین اظهارنظرهای مدیران سینمایی در سال‌های اخیر بوده است.

پرونده فیلم «رحمان ۱۴۰۰» که در مسیر تولید، در فرصت تکمیل فرم حضور در جشنواره فجر، در مرحله ورود به ترکیب فیلم‌های اکران نوروزی و سرانجام در اکران عمومی همواره نامش عجین با حاشیه بود، سرانجام با حکم «توقیف» از سوی سازمان سینمایی بسته شد تا وداعش از پرده سینماها هم از جنس حاشیه باشد. فیلمی که فارغ از واکنش‌های مثبت و منفی نسبت به محتوا و مختصات سینمایی‌اش حالا از منظر مدیریت سینمایی، به یکی از عجیب‌ترین مصادیق در زمینه ناکارآمدی سیستم «نظارت» و چرخه صدور «پروانه نمایش» در سینمای ایران تبدیل شده است.

درباره حواشی اکران و سرانجام توقیف این فیلم سینمایی، بازخوانی، مرور و تأمل بر چند نکته می‌تواند حائز اهمیت باشد.

«رحمان ۱۴۰۰» چطور فیلمی است؟

منوچهر هادی فیلمسازی مؤثر و لاف‌ل از منظر اقتصادی موفق در سال‌های اخیر بوده است؛ فیلمسازی که با «هن سالوادور نیستم» و «آینه بگل» در ردیف فاتحان گیشه سال سینمای ایران ظاهر شد و با «عاشقانه» توانست عنوان یکی از سریال‌های موفق شبکه نمایش خانگی پس از درخشش «شهرزاد» را از آن خود کند و همزمان در قاب تلویزیون با «خداحافظ بچه» و «این اواخر» دلدادگان» در کورس رقابت برای کسب عنوان پرمخاطب‌ترین سریال تلویزیونی عرض‌اندام کرد.

همه اینها یعنی منوچهر هادی برخلاف تصویری که امروز در برخی رسانه‌ها تلاش می‌شود از او ارائه شود، نه فیلمسازی ناآشنا با قواعد و قوانین فرهنگی و هنری ایران است و نه مهم‌تر از آن فیلمسازی زیرزمینی و خارج از چرخه رسمی تولید و عرضه محصولات نمایشی در کشور محسوب می‌شود؛ هادی به معنای واقعی کلمه یکی از مورد وثوق‌ترین کارگردان‌ها از سوی مدیران چه در تولید سینمایی و چه در عرصه سریال‌سازی تلویزیونی بوده است.

با این مقدمه و شناخت، باید گفت «رحمان ۱۴۰۰» پیش از هر توصیف دیگری، «فیلم تازه منوچهر هادی» است؛ محصولی که نه آن‌طور که برخی هوادارانش می‌خواهند القا کنند، فیلم مهمی است و نه در قیاس با ویرترین سال‌های اخیر سینمای ایران به سبب برخی منتقدان سفت و سخت فیلم، می‌توان آن را قطعه‌ای ناچور و اثری فاجعه‌آمیز قلمداد کرد؛ تازه‌ترین ساخته‌های حکم‌نماد و نمونه‌ای از تولیدات «متری شیش و نیم» سینمای ایران

در سال‌های اخیر را دارد. فیلم‌هایی که همچون جیبیس و پفک در سبب تغذیه خانواده‌ها مصرفشان فایده و ارزش غذایی ندارد اما مستقیماً هم عامل مرگ هیچ مصرف‌کننده‌ای نمی‌شوند! لذت مصرف تلقنی‌شان را نمی‌توان منکر شد و صدا البته که مصرفشان در بلندمدت عوارض دارد و در کنار عوامل دیگر حتی می‌تواند سلامتی مصرف‌کننده را تهدید کند.

«رحمان ۱۴۰۰» یکی از فیلم‌هایی است که اساساً با ترکیب برلنت‌های لحنهای و دودستی مخاطب ساخته می‌شوند و مأموریتی جز فتح گیشه هم برای خود تعریف نمی‌کنند. فرمول ساخت فیلم‌هایی از این دست هم آندر شبیه یافت که یکسان شده که گاهی به سختی می‌توان ساخته یک فیلمساز را از ساخته فیلمساز دیگر تشخیص داد! بار اصلی طنز این دست فیلم‌ها هم بر شوخی‌های جنسی و گاه خلق موقعیت‌ها و دیالوگ‌های کم‌دی یا بهره‌گیری از سوءبرداشت‌های احتمالی مخاطب استوار است. «رحمان ۱۴۰۰» البته این دست شوخی‌های لب‌مرزی و نزدیک به خطوط قرمز از چند مورد

«جن‌گیر» در سینماک خانه هنرمندان

سینماک خانه هنرمندان ایران در برنامه فصل بهار خود به نمایش فیلم‌هایی از ژانر وحشت خواهد پرداخت. سر آغاز برنامه‌های این فصل، امروز دوشنبه ۲۶ فروردین با نمایش فیلم «جن‌گیر» اثر ویلیام فردین محصول سال ۱۹۷۳ خواهد بود. فیلم‌های دوشنبه‌های بعد نیز به ترتیب «طالع نحس»، «درخشش»، «میزری»، «دیگران» و «حلقه» خواهد بود. در اولین دوشنبه خرداد نیز «داستان دو خواهر» نمایش داده می‌شود.

کوتاه از هنر

«لباس همدلی»

برای سیل زدگان

آفتاب یزد، خانه تئاتر در هفته پیش رو در نظر دارد تا برای همراهی هر چه بیشتر با آلام مردم سیل‌زده کشور پرنامه‌ای تحت عنوان «لباس همدلی» را در هفته جاری برگزار کند. در همین راستا قرار است حدود ۶۰۰۰ دست لباس نو با همکاری هنرمندان تئاتر، علاقمندان تئاتر، تولیدکنندگان لباس همچون برند زاگرس پوش، بنکداران و ... تهیه شده و زیر نظر خانه تئاتر با هاستان‌های سیل‌زده ارسال و بین آسیب‌دیدگان سیل اخیر توزیع شود. جمع‌آوری این اقدام روزهای پنجشنبه، جمعه و شنبه مورخ ۲۹ الی ۳۱ فروردین ماه در عمارت تئاتر صورت خواهد پذیرفت.

«بی‌تابستان» در شیراز

نمایش «بی‌تابستان» به نویسندگی و کارگردانی امیرضا کوهستانی از ۲۶ فروردین در مجتمع فرهنگی سینمایی شهر آفتاب شیراز اجرا می‌شود. این نمایش از ۳۰ تا ۳۰ فروردین در ۲ سانس ۱۸ و ۲۱ به صحنه می‌رود.

پیش از این نمایش «بی‌تابستان» در بخش اصلی فستیوال اوپینون، فستیوال هنر بروکسل، تئاتر کمراشپیل، فستیوال (Les vegamondes) شهر مولز کشور فرانسه، شهر بازل و لاشادوفن کشور سوئیس اجرا داشته است.

همچنین این نمایش در تماشاخانه ایرانشهر و تئاتر مستقل تهران در سال ۹۷ اجرای عمومی داشته است. به گزارش مهر، در این نمایش لیلی رشیدی، سعید چنگیزیان و مونا احمدی به عنوان بازیگر حضور دارند و محمدرضا حسین‌زاده به عنوان مدیر تولید و «دستیار و شهربار حاتمی طراح صحنه، علی شیرخدایی.

سینمای ایران در اروگوئه

سی و هفتمین جشنواره بین‌المللی اروگوئه در آمریکا جنوبی میزبان نمایش ۴ فیلم کوتاه و بلند از سینمای ایران خواهد بود. فیلم «درسا» به کارگردانی پویا یادکوبه در جدیدترین حضور بین‌المللی خود در بخش رقابتی «کارگردانان جدید» جشنواره فیلم اروگوئه با فیلم‌هایی از کشورهای برزیل، پرتغال، فرانسه، مکزیک، آرژانتین، رومانی، چین، روسیه و صربستان به رقابتی می‌پردازد.

اما در بخش پانورامای فیلم‌های بلند بین‌الملل جشنواره اروگوئه، فیلم «بدون تاریخ، بدون امضا» به نمایندگی از سینمای ایران به روی پرده می‌رود و در بخش رقابتی فیلم‌های کوتاه سی و هفتمین جشنواره فیلم اروگوئه نیز دو فیلم «وقت نهار» به کارگردانی علیرضا قاسمی و «در خلاف جهت ساعت» (ایران، اسپانیا) ساخته پدram یزدانی به نمایش گذاشته خواهند شد. به گزارش ایسنا، سی و هفتمین جشنواره فیلم «اروگوئه» از تاریخ ۱۷ تا ۲۸ آوریل (۲۸ فروردین تا ۸ اردیبهشت) برگزار می‌شود.

«بی‌صدایی» در وین

آزاده شاهمیری کارگردان نمایش «بی‌صدایی» با اشاره به اجرای این نمایش در فستیوال‌های مختلف خارجی درباره ویژگی‌های نمایش و بازخورد مخاطبان بعد از دیدن کار سخن گفت. آزاده شاهمیری طراح و کارگردان و یکی از نویسندگان نمایش «بی‌صدایی» که به تازگی اجرای خود را در تالار سایه مجموعه تئاتر شهر آغاز کرده در این باره گفت: این اثر نمایشی که از ۲۶ فروردین‌ماه در تالار سایه به صحنه رفته است فضاسازی سینمایی دارد و در اجرا تلاش کرده‌ایم در استفاده از المان‌های بصری و طراحی صحنه و لباس و میزاندن فضای ساده‌ای را به مخاطب ارائه دهیم. به گزارش مهرشاهمیری درباره اجراهای دیگر این نمایش در خارج از کشور عنوان کرد: این نمایش اردیبهشت ۹۶ در فستیوال هنر بروکسل اجرا شد و بعد به بخش اصلی فستیوال اندینرو راه یافت که در مرداد ۹۶ برگزار شد. سپس نمایش در فستیوال تئاتر اسپنکتکل زوریخ اجرا و سپس برای اجرا در جشنواره کراالا هند نیز دعوت شد. همچنین این نمایش در فروردین ۹۷ در شهر زوریخ نیز اجرا شد و قرار است هفته اول خرداد‌ماه نیز در فستیوال تئاتر فست‌وخن وین اجرا داشته باشد.

رویدادهای هنری

پروانه «قصر شیرین»

صادر نشد

روابط عمومی فیلم سینمایی «قصر شیرین» به کارگردانی رضا میرکریمی از عدم صدور پروانه نمایش این فیلم به دستور یک نهاد انتظامی خبر داد. روابط عمومی فیلم سینمایی «قصر شیرین» به کارگردانی سیدرضا میرکریمی اعلام کرد: «علی‌رغم تلاش فراوان و دوماهه برای دریافت پروانه نمایش قصر شیرین به جهت برنامه‌ریزی اکران آن در فصل تابستان، سازمان سینمایی از صدور پروانه امتناع کرده که پس از بررسی علت موضوع، مشخص شد که یکی از نهادهای انتظامی فقط به دلیل چند پلان از فیلم که خوشایند آنها نیست، به سازمان سینمایی تاکید کرده است حق صدور پروانه اکران برای قصر شیرین را ندارد!» طبق ادعای روابط عمومی، این فیلم سینمایی توقیف شده است. به گزارش ایسنا، «قصر شیرین» به کارگردانی سیدرضا میرکریمی و با بازی حامد بهداد، یکی بهترین فیلم‌های جشنواره فجر به انتخاب منتقدان سینمایی بود!

جایزه برای فراموشی

آفتاب یزد: فیلم کوتاه «فراموشی» به کارگردانی فاطمه محمدی و «فروزان» اثر میرعباس خسروی‌نژاد، جوایز برتر جشنواره فیلم کوتاه «Shahu» در پونای هندوستان را به خود اختصاص دادند. جشنواره فیلم کوتاه «Shahu» که امسال دومین سال برپایی خود را از سر می‌گذرانند از ۵ آوریل (۱۶ فروردین) به مدت سه روز در پونای هندوستان برگزار شد.

«از سرنوشت»

۵۰ دقیقه ای شد

سریال ۵۰ قسمتی «از سرنوشت» به تهیه‌کنندگی علی اکبر تحویلپان این روزها مشغول تصویربرداری است و ۵۰۰ دقیقه از آن ضبط شده است. علی‌اکبر تحویلپان تهیه‌کننده سریال «از سرنوشت» درباره این مجموعه تلویزیونی که به سفارش گروه فیلم و سریال شبکه دو سیما تهیه می‌شود، گفت: در حال حاضر دو گروه مختلف به کارگردانی محمدرضا خردمندان و علیرضا بذرافشان به صورت موازی در حال تصویربرداری سریال هستند. به گفته وی، تیم محمدرضا خردمندان در خیابان ذوالفقاری و تیم علیرضا بذرافشان در منطقه ازگل تهران مشغول کار هستند. به گزارش صبا، داستان «از سرنوشت» درباره سرنوشت دو کودک از سن کم تا جوانی است که زندگی آنان را در پرورشگاه نشان می‌دهد. محوریت این سریال امیدبخشی و تلاش برای رسیدن به امال و آرزوها است.

ایتالیایی‌ها در تخت جمشید

مرمت‌گران بدون مرز ایتالیا از تاریخ ۷ اردیبهشت تا ۱۷ خرداد میهمان پایگاه تخت جمشید خواهند بود. به گزارش ایلنا، حمید فدایی (مدیر مجموعه میراث جهانی تخت جمشید) با اعلام خبر حضور مرمت‌گران بدون مرز ایتالیا گفت: بر اساس تفاهم‌نامه‌ای که بین پایگاه میراث جهانی تخت جمشید و پژوهشکده میراث جهانی مرمت پژوهشگاه میراث فرهنگی کشور با مرمت‌گران بدون مرز ایتالیا منعقد شده است تعدادی از مرمت‌گران ایتالیایی به قصد مرمت بخش‌هایی از تخت جمشید ۷ اردیبهشت وارد ایران می‌شوند.

